

Мирјана Мајиќ

ПЕСНИ ОД ДУША

Mirjana Majić

PJESME IZ DUŠE

Заедница на Македонците во Република Хрватска
Zajednica Makedonaca u Republici Hrvatskoj

Загреб, декември 2012 / Zagreb, prosinac 2012.

На мојата сакана внука Леа
по повод осумнаесеттиот роденден

Mojoj voljenoj unuci Lei
povodom osamnaesetog rođendana

ДА СЕ БИДЕ ДОБАР И ДА СЕ ОПСТОЈУВА Мирјана Мајиќ, *Песни од душа*

Рецензент: проф. д-р Васил Тоциновски

Работата и резултатите се единствена мера за човекот. Мирјана Мајиќ пред две години се пројави со дебитантската стихозбирка *Носталгија и љубов*. Радува фактот кога настанот сам по себе ја покренува, проширува и творечката енергија. Со години таа е душа и срце на Македонското културно друштво *Билјана* во Задар. Станува член на редакцијата на списанието на Заедницата на Македонците во Република Хрватска *Македонски глас* и е негов ревносен соработник. Пишува и ги изведува своите монодрами и едночинки, песни за деца, а еве пред читателите е и нејзината втора поетска книга *Песни од душа*. И во неа се посведочуваат темите и мотивите и посебно поетиката на делникот како авторска карактеристика. Во творечките изворишта и тенденција на Мајиќ според нас, се љубовта кон домот, семејството и двете татковини од една и потребата/аманетот да се биде добар и човечен од друга страна. Во единствениот живот треба да се поседува и да се користи само позитивната енергија. На неа укажува и упатува, отворено предупредува и повикува. Бара да се практикува и само таа да ги исполнува човекот, животот и светот. Така и во песната *Добра ноќ, лека ноќ* посакува убав сон во кој ќе се случуваат најубавите нешта. Во него да дојдат саканите, да се даруваат бекнежи, љубов, убавина, да се јави саканата земја со чудесните планини, реки и езера, полињата со ориз, жито и зарзават, зрели и сочни овошки, а сите да се разбудат среќни и здрави.

Доминираат песните во кои авторката го испишува сопствениот лирски животопис. На сон доаѓа починатата мајка и ја прашува дали и е добро во животот. А тој се престорил во филмска лента на која постојано брзаш и никако да се стигне на одредено место. Само полека, советува мајката, не треба да се брза, среќно треба да се живее подарениот живот (*Животот живеј го полека*). Националното чувство и гордост имаат посебно место и значење во поетскиот исказ. Душата и ја грее и животот го исполнува блескотното црвено-жолто сонце од знамето македонско (*Знаме*).

Во подоста песни Мајик го создава сопствениот автопортрет (*Жена, Море, Радост и тага, Живот, Ангели во мојот живот, Да заборавам, Верување*). Таа е жена со цврст карактер, понекогаш среќна и несреќна, тажна и радосна, не е убавица но ниту габор, никој нема да влезе во нејзината душа, а опстојува цврсто на тло со двете нозе (*Жена*). Во длабочината на морето се откриваат и се препознаваат сопствените мисли. Од него на површината треба да изливаат лошото и злото. А убавината и доброто засекогаш да останат во душата. Нека отидат лошите мисли / Со големите бранови на морето / убавите нека се во мирно море е порака во шишето што брановите го исфрлиле на песокливиот брег (*Море*). Животот е постојана борба. Песната и играта, и секако фантазијата се можности да се побегне на моменти од вистината и да се заборава тагата (*Фантазија*). И апсолутно да се верува во поубавото утре и тогаш кога телото го нападнало тешка болест (*Светло на крајот од тунелот*). Или мајчинската грижа како да му се помогне на синот во ноќните мори од Татковинската војна и по толку години, а кои измачуваат и болат (*Да заборавам*).

Човекот е еден како што е и животот единствен. Но, затоа има и тоа е голема придобивка - две татковини (*Големо срце*). Се обновуваат спомените од детството и од младоста, за родителите, за Скопје и Македонија, а сето не е само минато време. Честопати и говореле оти додека се живи родителите ќе ја влече Македонија, но, гласноговори нив одамна ги нема, но копнее и ја влече она македонското и точно знае оти корените никогаш не се забораваат (*Корени*). Во тој круг песни секако е и посветата за првиот македонски весник *Нова Македонија*, поводно напишана и прочитана на Деветтите денови на македонската култура во Задар, на вечерта (16 мај 2012 година) посветена на весникот на која и е доделено и посебно признание. Со големата љубов стигнала во Задар и во Хрватска, со години е тука, тука и се домот и семејството, нејзините деца и размножените, нови домашни огништа. Одбележуваме неколку песни кои се напишани во духот на народната песна и сами по себе бараат мелографирање: *Пат во непознато, Мома, Либе, Патишта, Елена, Јана*.

Актуализацијата на поетскиот говор се остварува и низ бројните посветени песни. Пишувајќи за другите авторката открива многу детали од своите животни и творечки врвци. И денеска во неа со својот лик и песната живее *Тоше* (Проески) како духовно и материјално богатство, та ангелот во неговиот вечен, мирен и спокоен сон нека го чуваат ангелите. Кога е

најтешко, кога е потребен совет и поддршка, тука секогаш бил добриот збор на Надица Жампера (*Пријателка*) која несетно прераснува и се преплетува во нејзините тајни, маки и радости. Во тоа македонствување телефонското запознавање со Анка Рабузин (*Мојата пријателка Анка*), авторка на таписерии и поетеса, е ново пријателствување во кое секогаш имало време да бидеш сослушан и да ти се возврати со почит, доверба и љубов. На изложбата на скулпторката Анета Божинова се разбрануваат чувствата и стануваат несфатливо море. Посакува истовремено оркански ветришта да ја отфрлат во нејзиното Скопје, но чудни се патиштата, додава, па бара и да ја вратат во домот и семејството во Задар (*Бура во душата*). По воспоставената дијагноза за аневризма, доаѓаат тројцата ангели: првиот ангел, сопругот, вториот, хирургот Паладино и третиот, сонародникот Ангел Митревски (*Ангели во мојот живот*) со кои го има повторното раѓање, вториот роденден на 17 јануари 2011 година. Посебни љубов и гордост се излеани во стиховите за внуката Леа (*Љубов за Леа, За твојот 18-ти роденден*), за сестрините внуки Елена и Сања, но и за отуѓувањето како исповед/порака до покојната Драга сестра Стојна. Животот мора да се живее. Тоа низ сопствената активност и позитивна енергија го потврдува Мирјана Мајкиќ. Така во песната *Радост и тага* таа е тажна од лошата вест, но во истиот миг долетува мислата оти сите нешта во животот имаат решение. Треба позитивно да се мисли, нагласува. Мислите и се несредени и скитаат од едната до другата татковина. Мигови на недоумица кога никому не можеш да му помогнеш и кога никој не може да ти помогне. Стрпи се, си вели самата на себе, стрпи се! И завршните два стиха: *И утре ќе изгрее ново сонце, / Утре ќе биде поубаво*. Токму така, та затоа и порачува: *Добра ноќ, лека ноќ*.

Проф. д-р Васил Тоциновски,
раководител на Лекторатот по македонски јазик на
Филозофскиот факултет во Риека

DA SE BUDE DOBAR I DA SE OPSTAJE

Mirjana Majić, *Pjesme iz duše*

Recenzent: prof. dr. sc. Vasil Tocinovski

Posao i rezultati su jedinstvena mjera čovjeka. Mirjana Majić se prije dvije godine pojavila s debitantskom stihobirkom *Nostalgija i ljubav*. Raduje činjenica kada događaj sam po sebi, pokreće, proširuje i stvaralačku energiju. Godinama je ona duša i srce Makedonskog kulturnog društva *Biljana* u Zadru. Postaje članom redakcije glasila Zajednice Makedonaca u Republici Hrvatskoj *Makedonski glas* i njegov je gorljivi suradnik. Piše i izvodi svoje monodrame i jednočinke, pjesme za djecu, a evo pred čitateljima je i njezina druga poetska knjiga *Pjesme iz duše*. I u njoj se posvjedočuju teme i motivi i posebice poetika zbivanja kao autorska karakteristika. U stvaralačkom izvorištu i tendenciju Mirjane Majić prema nama, su ljubav prema domu, obitelji i obje domovine s jedne i potreba/amanet da se bude dobar i čovječan s druge strane. U jedinstvenom životu potrebno je posjedovati i koristiti samo pozitivnu energiju. Na nju ukazuje i upućuje, otvoreno upozorava i poziva. Traži da se prakticira i da samo to ispunjava život i svijet. Tako i u pjesmi *Dobra noć, laka noć* želi lijep san u kojemu će se događati najljepše stvari. Da u njemu dođu voljene, da se daruju poljupci, ljubav, ljepota, da se pokaže voljena zemlja s čudesnim planinama, rijekama, jezerima, polja s rižom, žito i povrće, zrelo i sočno voće, a da se svi probude sretni i zdravi.

Dominiraju pjesme u kojima autorica ispisuje vlastiti lirski životopis. U snu joj dolazi pokojna majka i pita je da li joj je dobro u životu. A on se pretvorio u filmsku vrpcu na kojoj neprestano žuriš i nikako stići na određeno mjesto. Samo polako, savjetuje majka, ne treba žuriti, sretno se treba živjeti darovani život (*Život živi polagano*). Nacionalni osjećaj i ponos imaju posebno mjesto i značaj u poetskom iskazu. Dušu joj grije i život joj ispunjava bliještavo crveno-žuto sunce makedonske zastave (*Zastava*). U više pjesama Majić stvara svoj vlastiti autoportret (*Žena, More, Radost i tuga, Život, Anđeli u mom životu, Da zaboravim, Vjervanje*). Ona je žena s čvrstim karakterom, ponekad sretna i nesretna, tužna i radosna, nije ljepotica ali ni ružna, nitko neće ući u njezinu dušu, a opstaje s obje noge čvrsto na tlu (*Žena*). U dubini

mora otkrivaju se i prepoznaju vlastite misli. Iz njega na površini treba isplivati nevaljalo i zlo. A lijepo i dobro zauvijek nek' ostane u duši. Neka odu loše misli /S velikim valovima mora / lijepe nek' budu u mirno more, poruka je u boci koju su valovi izbacili na pješćanu obalu (*More*). Život je neprestana borba. Pjesma i ples, i svakako fantazija, mogućnosti su da se pobjegne na trenutak od istine i zaboravi tuga (*Fantazija*). I apsolutno da se vjeruje u ljepše sutra i onda kada je tijelo napalo teška bolest (*Svjetlo na kraju tunela*). Ili majčina briga kako pomoći sinu u noćnim morama iz Domovinskog rata i nakon toliko godina, a koje iscrpljuju i bole (*Da zaboravim*).

Jedan je čovjek kao što je i život jedinstven. Ali, zato ima, i to je velika dobit – dvije domovine (*Veliko srce*). Obnavljaju se uspomene na djetinjstvo i mladost, o roditeljima, za Skopje i Makedoniju, a sve nije samo prošlo vrijeme. Više puta su joj govorili dok su živi roditelji *vući će je Makedonija*, ali glasnogovornike, njih odavno već nema, ali čezne i vuče je *ono makedonsko* i točno zna da se korijeni nikada ne zaboravljaju. (*Korijeni*). U tom krugu pjesama svakako je i posveta prvom makedonskom dnevniku *Nova Makedonija*, napisana tim povodom i pročitana na Devetim danima makedonske kulture u Zadru, na večeri (16. svibnja 2012. godine) posvećenoj tom dnevniku na kojoj joj je dedijeljeno i posebno priznanje. S velikom ljubavlju pristigla je u Zadar i u Hrvatsku, godinama je ovdje, ovdje joj je dom i obitelj, njezina djeca i umnožena, nova domaća ognjišta. Obilježavamo nekoliko pjesama koje su napisane u duhu narodne pjesme i same po sebi traže melografranje: *Put u nepoznato, Moma, Mili, Putevi, Elena, Jana*.

Aktualizacija poetskog govora ostvaruje se i nizom brojnih posvećenih pjesama. Pišući o drugima autorica otkriva puno detalja iz svojih životnih i stvaralačkih puteva. I danas u njoj svojim likom i pjesmom živi *Toše* (Proeski) kao duhovno i materijalno bogatstvo, i anđeo u njegovom vječnom, mirnom i spokojnom snu neka ga čuvaju anđeli. Kada je najteže, kada je potreban savjet i potpora, tu je uvijek bila dobra riječ Nadice Žampere (*Prijatejiica*) koja neprimjetno prerasta i prepliće se u njenim tajnama, mukama i radostima. U toj makedonštini, telefonsko upoznavanje s Ankom Rabuzin (*Moja prijateljica Anka*), autorica tapiserija i poetesa, novo je prijateljavanje u kojemu je uvijek bilo vremena biti saslušan i bilo je uzvraćeno s poštovanjem, povjerenjem i ljubavlju. Na izložbi kiparice Anete Božinove uznemiruju se osjećaji i postaju neshvatljivo more. Želi istovremeno da je orkanski vjetrovi odbace u njezino Skopje, ali čudni su putevi, dodaje, pa tako traži da

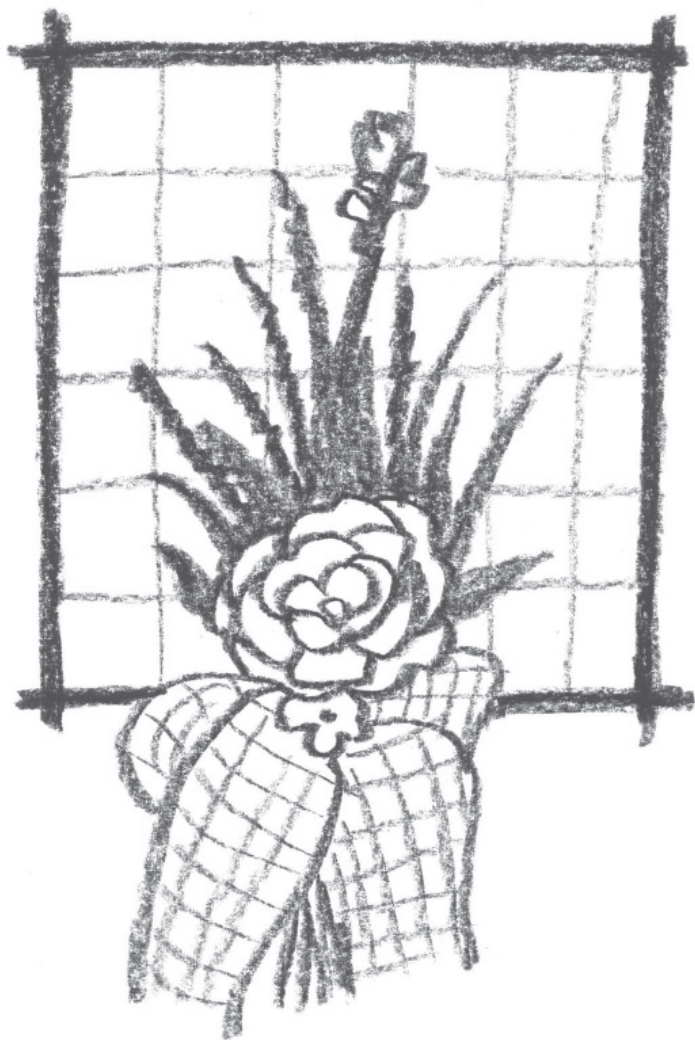
je vrate u dom i obitelj u Zadar (*Oluja u duši*). Nakon uspostavljene dijagnoze o aneurizmi, dolaze trojicu anđela: prvi anđeo, suprug, drugi anđeo, kirurg Paladino i treći, sunarodnjak Angel Mitrevski (*Anđeli u mom životu*) s kojima ima ponovno rođenje, svoj drugi rođendan, 17. siječnja 2011. godine. Osobiti izljevi ljubavi i ponosa ima u stihovima o unuci Lei (*Ljubav za Lea, Za tvoj 18-ti rođendan, Lea*), sestrinim unucima *Elena i Sanja*, ali i o otuđivanju kao ispovjed/poruka preminuloj *Dragoj sestri Stojni*.

Život se mora živjeti. To kroz vlastite aktivnosti i pozitivnu energiju potvrđuje Mirjana Majić. Tako u pjesmi *Radost i tuga* ona je tužna zbog loše vijesti, ali u isti trenutak dolijeće misao da sve u životu ima rješenje. Treba pozitivno misliti, naglašava. Misli su joj nesređene i lutaju od jedne do druge domovine. Trenutke dvoumljenja kada nikome ne možeš pomoći i kada ti nitko ne može pomoći. Strpi se, kaže samoj sebi, strpi se! I završna dva stiha: *I sutra će zasjati novo sunce, / Sutra će biti ljepše*. Upravo tako, pa zato i poručuje: *Dobra noć, laka noć*.

Prof. dr. Vasil Tocinovski,
rukovodilac Lektorata za makedonski jezik
Filozofskog fakulteta u Rijeci

големо е богатство пријател свој да имаш

veliko je bogatstvo imati svoga prijatelja

ЗА ТВОЈОТ 18-ТИ РОДЕНДЕН, ЛЕА!

18 април

Денес ти е роденден,
денес полнолетна стана.
Осумнаесет години,
не е тоа шала.
Ти си млада девојка,
убавица на баба.

Се сеќавам кога се роди,
како растеше,
секој твој чекор,
секој твој збор,
нашите заеднички
игри и прошетки
ги паметам јас.

Бргу ми израсна.
Понекогаш кога сум со тебе
мислам дека сеуште
си она мало девојче
што со мене се милуваше.
Да, и сега се милуваме,
но ова е поинакво милување.

Остани засекогаш
таква каква си!

ZA TVOJ 18-ti ROĐENDAN, LEA!

18. travnja

Danas ti je rođendan,
danas si punoljetna postala.
Osamnaest godina,
to nije šala.
Ti si mlada djevojka,
bakina ljepotica.

Sjećam se tvog rođenja,
kako si rasla,
svaki tvoj korak,
svaku tvoju riječ,
naše zajedničke
igre i šetnje, ja pamtim.

Brzo si porasla.
Ponekad kad sam s tobom
mislim da si još uvijek
ona mala curica
što se sa mnom mazila.
O da, i sada se mazimo,
ali sada je to drugačije.

Ostani zauvijek
ovakva kakva jesi!

ЉУБОВ ЗА ЛЕА

Најмногу од сите
внуката јас ја сакам.
Таа љубов голема
не може да се опише.

Можам илјада
песни да напишам,
но љубовта што за неа
јас ја чувствувам,
сепак не можам
да ја изразам.

Доволно е да кажам
- кога најтешко ми е,
за живот сила ми дава
мојата мила Леа.

LJUBAV ZA LEU

Najviše od sviju
unuku svoju volim.
Tu ljubav svoju
opisati ne mogu.

Na tisuće pjesama
napisati mogu,
ali taj osjećaj ljubavi
izraziti ja ne mogu.

Dovoljno je reći
- kad najteže meni je
volju da živim daje mi
moja voljena Lea.

ЕЛЕНА И САЊА / ELENA I SANJA

Деца, Господ здравје и среќа
нека ви даде!
Вашата неизмерна љубов
ја проживувам често.
Чувствата ваши кон мене
не можам да ги опеам.
Секој ваш бакнеж
ми значи многу.
Секој ваш повик и порака
за мене е празник,
а јас од вас двете
добивам многу празници.

Дали ја заменив баба ви?
Не, сигурна сум
дека оваа љубов
постои отсекогаш.

Се шетате со мене
како со другарка.
Се сеќавате ли,
кога ве прашав:
„Зошто толку сакате
со мене да бидете?“
Во еден глас одговоривте:
„Зошто те сакаме!“
Мили мои внуки и јас ве сакам,
се надевам, тоа не треба
да ви го докажувам.

ДРАГА СЕСТРО! / DRAGA SESTRO!

(порака на покојната сестра Стојна)

Две ќерки роди, Господ нека ги чува!
Помалата, Марина те замени тебе.
Не знам какво време дојде,
некако сестрите се оттуѓија.

Бев во нашиот роден град,
ме дочека Марина.
Насмеана, со озарено лице,
а нашите сестри,
како да им дошол непријател.
Зошто, па со ништо не ги навредив.
Чудно! Сите трчаат
само по нешто материјално.
Ја нема веќе онаа сестринска љубов.

Ќерка ти Марина и нејзиното семејство
ми ја пружаат сета роднинска љубов.
Верувај, многу ги сакам!
Кога ја боли неа,
тоа и јас го чувствувам.
Бевме многу блиски
уште како деца и во младоста,
разликата од десет години не е ништо.
Мојата тешка болест ја проживеа и таа.
Ја викам, моја Марина!
Така ја чувствувам.
И таа ме дочекува со раширени раце,
со топла насмевка.

ТОШЕ

(на нашиот славеј, Тоше Проески,

16 октомври 2007 год.)

Го гледам како денеска,
младо момче, со невино лице.
Поглед мил,
од устата мед му течеше.
Пееше како славејче.

И денес често ја чувствувам
неговата рака, кога се запознавме.
Секоја мајка би сакала такво чедо.
Син кој несебично
го делеше своето
духовно и материјално богатство.
Колку школи добија помош?
Колку цркви беа обновени
и поврзани со него?
Амбасадор – Хуманитарец,
така го нарекоа.
А сега почива мирно и спокојно.
Нека го чуваат ангелите
зошто и тој е АНГЕЛ.

TOŠE

(našem slavuju, Toši Proeskom,
16. listopada 2007. god.)

Gledam ga kao danas,
mladić, s nevinim licem.
Pogled drag i medeni.
Pjevao je kao slavuj.

I danas često osjećam
njegovu ruku, kada smo se upoznali.
Svaka mati bi željela takvo dijete.
Sin koji je nesebično
dijelio svoje
duhovno i materijalno bogatstvo.
Koliko je škola dobilo pomoći?
Koliko je crkava bilo obnovljeno
i povezano s njim?
Veleposlanik – Humanitarac,
tako su ga zvali.
A sada počiva mirno i spokojno.
Neka ga čuvaju anđeli
jer i on je ANĐEO.

ПРИЈАТЕЛКА

(на мојата пријателка Надица Жампера)

Вистинска пријателка
имам јас.
Има денови
кога мораш на некого
нешто да му довериш.
Такви пројатели се ретки.

Мојата пријателка,
Надица Жампера
е една од нив.
Моите тајни,
маки и радости
нејзе и ги доверувам.

Ме слуша внимателно
и иако сме скоро врснички
ги примаам нејзините совети.

Добриот и вистински пријател
секогаш ќе ви каже убав збор,
ќе ви даде добар совет.

PRIJATELJICA

(mojoj prijateljici Nadici Žamperi)

Pravu prijateljicu
imam ja.
Ima dana
kada osjećaš potrebu
nekome se povjeriti.
Takvi su prijatelji rijetki.

Moja prijateljica,
Nadica Žampera
je jedna od njih.
Moje tajne,
radosti i tugu
povjeravam njoj.

Sluša me pažljivo,
skoro smo istih godina
i njene savjete
primam dobronamjerno.

Dobri i pravi prijatelj
uvijek će reći nešto lijepo,
dat će vam dobar savjet.

МОЈАТА ПРИЈАТЕЛКА АНКА

(на мојата пријателка Анка Рабузин)

Една година бевме
пријателки преку жици.
Навистина!
Се запознавме
преку телефон.
Помина една година,
се сретнавме.
Во тој момент чувствував
како да те познавам
целиот свој живот.
Така ми беше блиска.
Нашето пријателство
трае долго,
се надевам, засекогаш.

Понекогаш се прашувам,
зошто сите пријателства
не се такви?

Бев во болница во твојот град.
Последниот ден од мојот престој
ми донесе колачи, највкусни колачи,
зошто беа донесени со љубов.

Секогаш наоѓаш време за мене
кога сум во твојот град.
Те ценам пријателке
и ти благодарам за вниманието.

MOJA PRIJATELJICA ANKA
(*mojoj prijateljici Anki Rabuzin*)

Godinu dana bile smo
prijateljice preko žice.
Doista!
Upoznale smo se putem telefona.
Prošlo je godina dana,
srele smo se osobno.
U tom trenutku osjećala sam
kao da te poznam cijeli život.
Tako si mi bila bliska.
Naše prijateljstvo
traje dugo,
a nadam se, zauvijek.

Ponekad se pitam,
zašto sva prijateljstva
nisu takva?

Bila sam u bolnici u tvom gradu.
Zadnji dan moga boravka
donijela si mi kolače,
najslađe kolače,
donešene s ljubavlju.

Uvijek nađeš vremena za mene
kada sam u tvome gradu
i to veoma cijenim
prijateljice moja!

животот живеј го полека...

život živi polako...

ЖИВОТОТ ЖИВЕЈ ГО ПОЛЕКА!

Во сон ми дојде мајка ми

и ме праша:

- Мире, дали ти е добро во животот?

Па, што да ти речам мамо,

сега се живее како на трака,

за се мораш да брзаш,

зошто не можеш да стасаш.

Ќерко моја, полека, не брзај!

Совет ми даде мајка ми

како да бидам среќна.

ŽIVOT ŽIVI POLAKO!

U san mi je došla mati
i pitala me:

- Mire, je li ti dobro u životu?
Pa, što da ti kažem majko,
sada se živi kao na vrpci,
za sve moraš žuriti,
jer ne možeš sve postići.

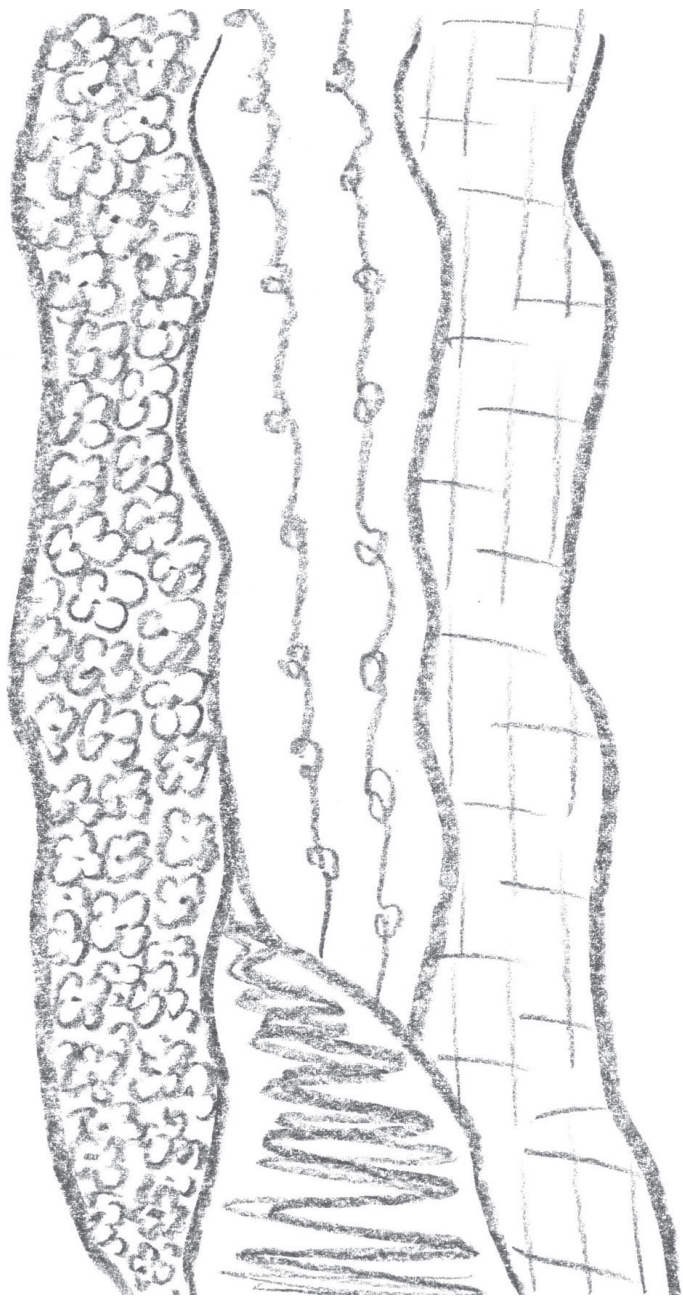
Kćeri moja, polako, ne žuri!
Dobila sam savjet moje majke
kako da budem sretna.

ОТВОРЕНА КНИГА

Те гледам, па си мислам!
Па ти си за мене
„отворена книга“.
Не, не можеш пред мене
да ја скриеш тагата,
знам кога те мачи нешто,
а знам и кога си радосен.
Секој твој поглед, израз
го чувствувам јас.
По секое твое движење
знам што мислиш,
што ти е во главата.
Да, ние сме заедно
многу години,
а верувај,
најмногу ме мачи
твојот тажен поглед.
Знам дека животот
ни носи и радост и тага,
па сепак, најмногу сакам
насмеан и среќен ти да будеш.

OTVORENA KNJIGA

Gledam te, pa si mislim!
Pa ti si za mene
„otvorena knjiga“.
Ne, ne možeš preda mnom
sakriti tugu,
znam kada te nešto muči,
a znam i kada si radostan.
Svaki tvoj pogled, izraz,
ja osjećam.
Po svakom tvom pokretu
znam što misliš,
što ti je u glavi.
Da, skupa smo
puno godina,
a vjeruj mi,
najviše me muči
tvoj tužni pogled.
Znam da nam život
nosi i radost i tugu,
ali ipak, najviše želim
nasmijan i sretan ti da budeš.

ПАТИШТА

Патиштата
не водат во светот,
во светот
за убав и лош живот.

По патиштата,
на сите страни
ние патуваме.
Целиот живот е пат.

Патуваш низ детството
со играње, трчење и учење.
Младоста
со љубов ја минуваш,
во бракот свој патуваш.

Како патуваш,
такви ти се патиштата,
потешки или полесни,
а патот на животот
е најтежок.

PUTEVI

Putevi
nas vode u svijet,
u svijet
za lijep i ružan život.

Putevima,
na sve strane
putujemo.
Cijeli je život put.

Putujemo kroz djetinjstvo
igrom, trčanjem i učenjem.
Mladost svoju
s ljubavlju prolazimo,
u brak svoj putujemo.

Kako putuješ,
takvi su ti putevi,
teži ili lakši,
a put života je najteži.

ДА ЗАБОРАВАМ

Почна војната во Хрватска.
Сирени за тревога.
Спиење по подрумите,
болка и чекање.
Неизвесност.
Дали ќе се вратат?
Живи и здрави,
мојот син,
пријателите на моите деца?
Пројдоа неколку тешки години,
во страв и стрес.

Дојдоа, секој со свои проблеми,
со свои сеќавања
на загинатите и ранетите крај нив.
Им изгинаа многу пријатели.
Дојдоа многу ранети, осакатени.

Денеска го гледам
мојот син како пати.
Му доаѓаат во сон
лоши слики од војната.
Соништата му се ноќна мора.
Како да му помогнам?

DA ZABORAVIM

Počeo je domovinski rat u Hrvatskoj.
Sirene za uzbunu.
Spavanje po podrumima,
boli i čekanje.
Neizvjesnost.
Hoće li se vratiti?
Živi i zdravi,
moj sin,
prijatelji moje djece?
Prošlo je nekoliko teških godina,
u strahu i stresu.

Došli su , svatko sa svojim problemima,
sa svojim sjećanjima
na poginule i ranjene pored njih.
Poginulo im je puno prijatelja.
Došlo ih je puno ranjenih, osakaćenih.

Danas gledam
svoga sina kako pati.
U snu mu dolaze
ružne slike iz rata.
Snovi su mu noćna mora.
Kako da mu pomognem?

ЖИВОТ

Годините ги носам гордо.
Сепак нешто сторив во животот.
Моите деца, внуката, сопругот.

Ги гледам и се мислам!
Па во овие години
мојот пат беше постелен
со трње, ама и со копрена.

Најмногу ме радува внуката.
Таа е најголемиот
мој потстрек и успех.
Таа млада девојка
најмногу ја сакам.
Леа, ти си мојот живот!

ŽIVOT

Ponosno nosim svoje godine.
Ipak nešto sam stvorila u životu.
Moja djeca, unuka, suprug.

Gledam ih i mislim!
Pa u ovim godinama
moj je put bio posut
trnjem, ali i svilom.

Najveća radost je moja unuka.
Ona je moj poticaj i uspjeh.
Tu mladu djevojku
najviše volim.
Lea, ti si moj život!

ЦВЕКЕ

Во шаренилото на полињата
сите бои се застапени,
ама има и едно друго цвеќе.
Во неделите, обично наутро
и кога се Задушници,
народот во Македонија
оди да ги посети
гробовите на најмилите.

Се палат свеќи и кандила,
цвеќето со љубов и тага
се става во вазните,
а солзите течат ли, течат
низ образите како река.
Неми погледи.
Цвеќето се шаренее
и шири опоен мирис
помешан со чадот од свеќите.

А другото „цвеќе“ во гробовите?
Никогаш веќе нема да замириса.
Тоа е бавча со најубави,
нерасцутени пупки.
Млади си умреле, нерасцветени,
незамирисани, тоа е најтажно.

CVIJEĆE

U šarenim livadama
sve su boje zastupljene,
ali ima i jedno drugo cvijeće.
Nedjeljom ujutro
i za vjerske blagdane,
narod u Makedoniji
odlazi posjetiti grobove
svojih najmilijih.

Pale se svijeće i lampaši,
s ljubavlju i tugom
pune se vaze cvijećem,
a suze teku, teku
po obrazima kao rijeka.
Nijemi pogledi.
Na grobljima se cvijeće šareni,
širi se opojan miris
pomiješan s dimom svijeća.

A ono drugo „cvijeće“ u grobovima?
Nikada više neće zamirisati.
To je vrt s najljepšim pupoljcima.
Mladi su umrli, mladi nerascvali,
to je najtužnije.

радувајте се повеќе, тагувајте помалку...

радујте се више, тугујте мање...

РАДОСТ И ТАГА

Влегов во години
кога често нешто боли,
ако не физички,
душата боли.
Времето е такво,
животот е таков.
Само, јас сум стена,
жена, која може сé да истрпи.

Решение има за сé.
Се трудам
да мислам позитивно.
Лошите работи,
ги фрлам зад грб,
сакам да ги паметам
само добрите.
Така се чувствувам
поубаво.

Животот носи
и радост и тага
радувајте се повеќе,
тагувајте помалку.
Тагата е тешка,
води во депресија,
а радоста, радоста е
мелем за душата.

RADOST I TUGA

Ušla sam u godine
kada često nešto boli,
ako ne fizički,
duša boli.
Takvo je vrijeme,
život je takav.
Ali, ja sam stijena,
žena koja može
izdržati sve.

Postoji rješenje za sve.
Trudim se
misliti pozitivno.
Ružne stvari,
ostavljam iza sebe,
želim pamtiti
samo lijepe.
Tako se osjećam bolje.

Život nam nosi
i radost i tugu
radujte se više,
tugujte manje.
Tuga je teška,
vodi u depresiju,
a radost, radost je
melem za dušu.

СВЕТЛО НА КРАЈОТ ОД ТУНЕЛОТ

Вечера, разговор, смеа.
Сé беше добро.
Одеднаш темница!
Ме обли пот,
тонев како во јама.
После неколку минути,
околу мене луѓе.
Сé уште не ми е јасна состојбата!
Доктор ми мери притисок,
едни ми даваат лимон,
други шеќер и вода.
Докторот вика сол,
сол треба, притисокот е мал!
Знаев дека нешто не е во ред.
Се повратив.
Овој пат видов „светла точка“
на крајот на тунелот.
Помина сé, добро е.
Јас сум стена,
не се предавам лесно.

SVIJETLO NA KRAJU TUNELA

Večera, razgovor, smijeh.
Sve je bilo dobro.
Odjednom mrak!
Oblio me znoj,
tonula sam kao u jami.
Nakon nekoliko minuta,
oko mene ljudi.
Još uvijek mi nije jasna situacija!
Liječnik mi mjeri tlak,
jedni mi daju limun,
drugi šećer i vodu.
Liječnik više sol,
dajte soli, tlak je nizak!
Znala sam da nešto nije u redu.
Došla sam k sebi.
Ovoga puta vidjela sam
„svijetlu točku“ na kraju tunela.
Prošlo je, sve je u redu.
Ja sam stijena,
ne predajem se lako.

АНГЕЛИ ВО МОЈОТ ЖИВОТ

Главоболки, онесвестувања,
прегледи, контроли.
Дијагноза: Аневризма!
Бунило го фати сопругот,
гледа Интернет, ништо не збори.
Ме пази, ме мази
како мало дете.
Чудно!
Не ми дозволува
ништо да работам.
Докторите велат:
Итна операција, барај врски!
Првиот ангел, беше мојот сопруг.
Вториот ангел, Ангел Митревски,
итно ми најде доктор.
Третиот и најважниот ангел,
доктор Паладино,
операцијата успешна, без последици.
Четвртиот ангел, мојата пријателка
Анка Рабузин, која ме пазеше
и посетуваше.
Петиот ангел, мојата внука Марина,
секојдневно се грижеше
и прашуваше за мојата состојба.
Им благодарам на сите ангели
за моето повторно раѓање
на 17 јануари 2011 година.

ANĐELI U MOM ŽIVOTU

Glavobolje, nesvjestice,
pregledi, kontrole.
Dijagnoza: Aneurizma!
Suprug je u bunilu,
gleda Internet, ništa ne govori.
Pazi me i mazi kao malo dijete.
Čudno!
Ne dozvoljava mi
da išta radim.
Liječnici kažu:
Hitna operacija, tražite vezu!
Prvi anđeo, bio je moj suprug.
Drugi anđeo, Angel Mitrevski,
hitno mi je pomogao oko kirurga.
Treći i najvažniji anđeo,
doktor Paladino,
operacija uspješna, bez posljedica.
Četvrti anđeo, moja prijateljica,
Anka Rabuzin, koja me je pazila
i posjećivala.
Peti anđeo, moja nećakinja Marina
koja se svakodnevno raspitivala
i brinula za moje zdravlje.
Zahvaljujem mojima anđelima
za moje drugo rođenje,
17. siječnja 2011. godine.

МОРЕ

Море наше убаво,
Колку тајни криеш?
Длабоко си како моите мисли.

Морам да се тргнам,
Да испливаат надвор лошотиите.

А убавината!
Убавината и доброто,
Засекогаш нека остане во мене,
Во мојата душа.

Нека отидат лошите мисли
Со големите бранови на морето,
Убавите нека се во мирното море.

MORE

More naše lijepo,
Koliko tajni skrivaš?
Duboko si kao moje misli.

Moram se pokrenuti,
Da vani isplivaju loše misli.

A ljepote!
Ljepote i dobrote,
Zauvijek nek' ostanu u meni,
U mojoj duši.

Nek' odu loše misli
S velikim morskim valovima,
Lijepe nek' budu u mirnom moru.

ВЕРУВАЊЕ

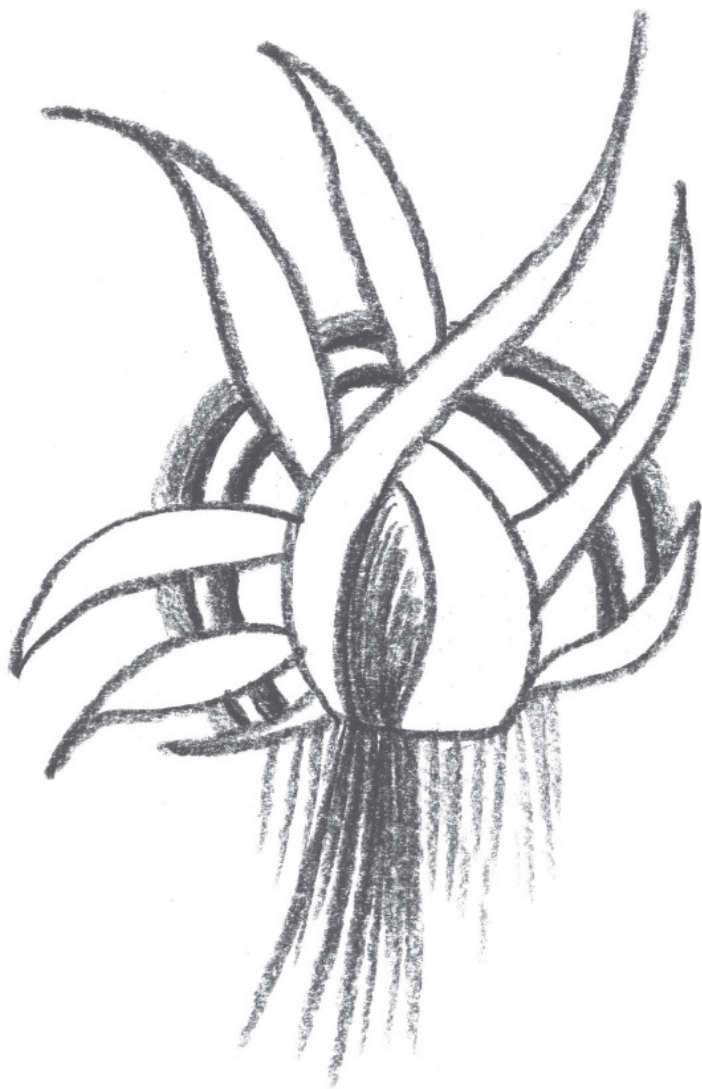
Верувам во луѓе,
верувам во живот.
Понекогаш луѓето знаат
да ме изневерат,
да бидат зловни, завидни.
Јас опростувам,
така ми е поубаво.

Верувам дека на луѓето
кога ќе ме навредат,
по извесно време им е жал.
Затоа јас простувам.
Сите треба да простуваме.
Животот е краток
да се живее во злоба.

VJEROVANJE

Vjerujem u ljude,
vjerujem u život.
Ponekad me ljudi
znaju iznevjeriti,
budu zlobni i zavidni.
Ja praštam.
Tako mi je ljepše.

Vjerujem da i ljudima
kada me uvrijede,
nakon izvjesnog
vremena bude im žao.
Zato ja praštam.
Svi trebamo praštati.
Život je kratak
da se živi u zlobi.

ФАНТАЗИЈА

Во моите фантазии
животот си го замислив убаво.
Си шетам
по полиња полни
со шарени цвеќиња.
Како мало девојче
си правам венчиња.
Во мислите си пеам песни
со љубов за младоста,
пеам и си играм,
леле што ми е убаво!
Секогаш кога имам мака
си стварам фантазија.
Така ми е поубаво.
На моменти бегам од вистината
да заборавам на тагата.

FANTAZIJA

U mojim fantazijama
lijepo sam si zamislila život.
Šećem livadama
punih šarenog cvijeća.
Poput malene curice
pravim vjenčiče.
U mislima pjevam pjesme
s ljubavlju o mladosti,
pjevam i plešem,
a joj, što mi je lijepo!
Uvijek kada osjetim tjeskobu
fantaziju svoju dozivam.
Tako mi je ljepše.
Povremeno bježim od istine
da zaboravim tugu.

КОМЕНТАРИ

Луѓето ми велат:

- Па ти секогаш си весела,

Убаво изгледаш.

Тоа го носам во себе.

Имам и јас свои бубачки,

Имам и јас свои проблеми.

Ама...

Зошто да ги оптоварувам луѓето?

Мојот живот е само мој.

Во него се вклучени

Моите најмили,

Мојата фамилија,

А најмногу мојот сопруг.

KOMENTARI

Ljudi mi kažu:

- Pa ti si uvijek vesela,

Lijepo izgledaš.

Ja to nosim u sebi.

Imam i ja svoje mušice,

Imam i ja svoje probleme.

Ali...

Zašto bi opterećivala druge?

Moj je život samo moj.

U njemu su uključeni

Moji najmiliji,

Moja obitelj,

A najviše moj suprug.

ШТО БИ БИЛО

Отидов во чаршија
да прошетам.
Бев весела, насмеана.
Ме гледаат луѓе
па веројатно мислат:
- Леле, што и е добро
на оваа жена!
Што би било да сум тажна?
И многу пати сум тажна.
Мојата тага е моја,
на никого не му ја давам.
Луѓето би рекле:
- Види ја,
кој знае што и е!
Што би било
да сум неубава?
Сите би се вртеле и викале:
- Уф, ич не е убава!
А што би било
да сум убавица?
Е, сите би се вртеле
и би делеле комплименти.

ŠTO BI BILO

Izašla sam prošetati.
Bila sam vesela, nasmijana.
Gledaju me ljudi
pa vjerojatno misle:
- Kako je ovoj gospođi dobro!
Što bi bilo
da sam tužna?
I puno puta sam tužna.
Moja tuga je samo moja,
nikome je ne dam.
Ljudi bi rekli:
- Vidi je,
tko zna što joj je!
Što bi bilo
da sam ružna?
Svi bi se okretali i govorili:
- Joj, što je ružna!
A što bi bilo
da sam ljepotica?
E, onda bi se svi okretali
i dijelili komplimente.

ЖЕНА

Ја сум жена
со цврст карактер.
Некогаш среќна,
некогаш несреќна.
Жена сум
богата и сиромашна
со мани и со добрини,
задоволна или пркосна,
но во мојата душа
никој нема да влезе.

Жена е
прабаба, баба, мајка,
ќерка, сестра, тетка...
Жена...
Жена сум јас.

Убавица не сум,
ама ни габор не сум.
Ја сум жена
и со двете нозе
стојам на тлото.

ŽENA

Ja sam žena
s čvrstim karakterom.

Ponekad sretna,
ponekad nesretna.

Žena sam
bogata i siromašna
s manama i vrlinama,
zadovoljna ili prkosna,
ali u mojoj duši
nitko neće ući.

Žena je
prabaka, baka, majka,
kćerka, sestra, tetka...

Žena...
Žena sam ja.

Ljepotica nisam,
ali ni ružna nisam.

Ja sam žena
i s obje noge
stojim na tlu.

МОМА

Тенка, висока убавица,
коса како самовила.
Таква беше една мома,
мома Македонка.

Моме, мори Македонке,
имаш снага како јабланче.
Имаш образ,
како румено јаболче,
имаш очи зелени,
зелени како езеро.

Чекориш како манекенка,
трчиш како газела.
Пееш песни убави,
песни македонски.

DJEVOJKA

Tanka, visoka ljepotica,
kosa kao vila.
Takva je bila jedna djevojka,
djevojka Makedonka.

Djevojko, oj Makedonko,
imaš tijelo kao jablan.
Imaš lice, kao crvena jabuka,
imaš oči zelene,
zelene kao jezero.

Hodaš kao manekenka,
trčiš kao gazela.
Pjevaš pjesme prekrasne,
pjesme makedonske.

ДОБРА НОЌ, ЛЕКА НОЌ

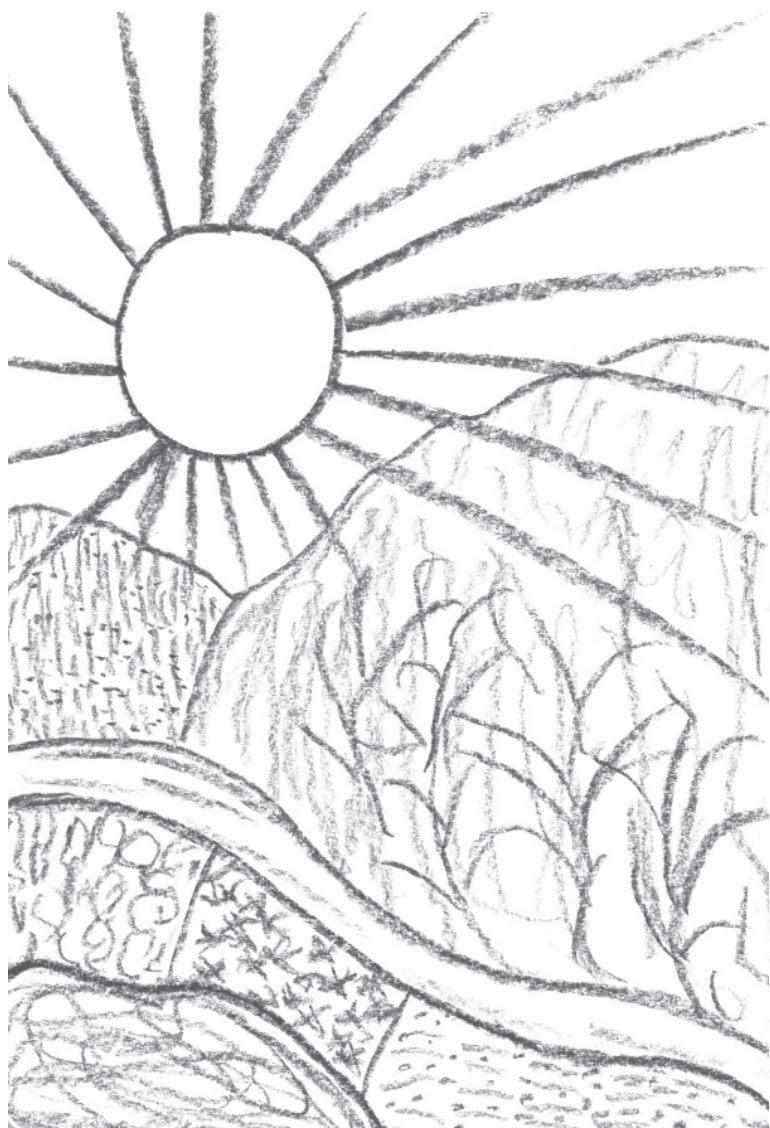
Добра ноќ, добри луѓе!
Лека ноќ и убаво сонувајте!
Во соништата
Да ви дојде сé најубаво.
Шаренило, љубов, здравје и мир.
Да ви дојдат вашите сакани
Да ви подарат бакнеж,
Бакнеж за благодарност,
Бакнеж за љубов.
Сонувајте ги убавините,
Сонувајте ја саканата земја,
Со убавите планини, езера и реки.
Полињата со ориз, жито и зарзават,
Овошјето зрело за берење.
Разбудете се среќни и здрави.

DOBRA NOĆ, LAKA NOĆ

Dobra noć, dobri ljudi!
Laka vam noć i lijepo sanjajte!
U snovima
Neka vam sve bude najljepše.
Šarenilo, ljubav, zdravlje i mir.
Neka vam dođu vaši voljeni
I poklone vam poljubac,
Poljubac za zahvalnost,
Poljubac za ljubav.
Sanjajte ljepote,
Sanjajte voljenu zemlju,
Sa prekrasnim planinama,
jezerima i rijekama.
Polja puna riže, žita i povrća.
Voće zrelo za berbu.
Probudite se sretni i zdravi.

во моето срце место има...

и мое срце мјеста има...

ПАТ ВО НЕПОЗНАТО

Ги раширив крилата
и летнав како птица,
па исто како птица селица
створив нов дом.
Отидив во непознато
се снајдов во туѓиот свет.

Сега го живеам животот
кој е понекогаш тажен,
понекогаш радосен.
Гнездото мое сега е тука
семејството мое жевее
овде, во Хрватска,
во мојата втора татковина.

PUT U NEPOZNATO

Raširila sam krila
i poletjela kao ptica,
pa isto kao ptica selica
stvorila sam novi dom.
Otišla sam u nepoznato
snašla sam se u tuđem svijetu.

Sada živim život
koji je ponekad tužan,
ponekad radostan.
Svoje sam gnijezdo svila tu
moja obitelj živi
ovdje, u Hrvatskoj,
u mojoj drugoj domovini.

ГОЛЕМО СРЦЕ

Моето срце е големо
Големо како цел свет
Во него место има
За татковини две,
А нив, нити не можам
Јас да ги раздвојувам.

Македонија е моја мајка,
Моја татковина,
А Хрватска, Хрватска е
Моја *домовина*, во неа живеам,
Она е, моја втора татковина.

Срцето мое е големо
Ги сакам двете татковини.

VELIKO SRCE

Moje je srce veliko
Veliko kao cijeli svijet
U njemu mjesta ima
Za dvije domovine,
A njih, ja ne mogu
Njih razdvajati.

Makedonija je moja mati,
Moja domovina.
A Hrvatska, Hrvatska je
Moja *tatkovina*, u njoj živim,
Ona je, moja druga domovina.

Moje je srce veliko
Volim obje svoje domovine.

ДАЛМАЦИЈА

Гол камен, шкрта земја
Слатко грозје и смокви
Твоите маслинки,
Бадеми и рогачи
Сонцето твое
Што пржи и пече
Морето плаво
На капење ме вика
Оваа е мојата
Втора татковина
Овде се моите деца
Овде е мојот живот
Ти, што ме прими
Со раширени раце
Те сакам Далмацијо!

DALMACIJA

Goli kamen, škrta zemlja
Slatko grožđe i smokve
Tvoje masline
Bademe i rogači
Sunce tvoje
Što prži i peče
More plavo
Na kupanje me zove
Ovo je moja
Druga domovina
Tu su moja djeca
Tu je moj život
Ti si me primila
Raširenih ruku
Volim te Dalmacijo!

ЗИМА

Фати некоја лута зима,
море, падна снег!
Ветрот дува
како да корне дрвја од земјата.
Необично време за Далмација.
Седам во мојот дом, топло ми е.
Се враќам со мислите во детството.
Си велам во себе:
- Што ти е?
Зарем заборава
како ти беше во Македонија?
Ладни зими, снег до колена.
Се сетив на моето детство,
на моите школски денови.
Газам по снегот,
се тепаме со грутки,
се валкаме по белиот покривач.
Дома доаѓаме вцрвенети во образите,
а нозете и рацете скочанети од студ.
Така се челичевме
и поздрави бевме.

ZIMA

Stigla je neka jaka zima,
i vidi, pao je snijeg!
Vjetar puše,
kao da čupa stabla iz zemlje.
Neobično vrijeme za Dalmaciju.
Sjedim u svome domu, toplo mi je.
Vraćam se mislima u djetinjstvo.
Govorim u sebi:
- Što ti je?
Zar si zaboravila
kako ti je bilo u Makedoniji?
Hladne zime, snijeg do koljena.
Sjetila sam se svoga djetinjstva,
svojih školskih dana.
Gazim po snijegu,
grudamo se i valjamo
po bijelom pokrivaču.
Doma dolazimo crvenih obraza,
ruke i noge prozeble od zime.
Tako smo jačali i zdraviji bili.

ЗНАМЕ

Црвено-жолто сонце грее.
Го гледам нашето знаме македонско
И тоа ме грее!
Ме грее и ми ја топи душата.
Кога ќе го погледам
Ме враќа во детството, во младоста.
Шетам по улиците.
Иако сум во години,
Се чувствувам млада во душата.
Сé уште ме повикува
Да запеам и заиграм
Песни и ора македонски.

ZASTAVA

Crveno –žuto sunce grije.
Gledam našu zastavu makedonsku
I ona me grije!
Grije me i dušu mi topi.
Kada je pogledam,
Vraća me u djeditnjstvo u mladost.
Šećem ulicama.
Iako sam u godinama,
Osjećam se mlada u duši.
Još uvijek me zove
Da zapjevam i zaplešem
Pjesme i oro makedonsko.

КОРЕНИ

Честопати порано
луѓето ми викаа:
- Па, знаеш
кога ќе ти починат родителите
помалку ќе те влече Македонија.
Не е така.
Моите родители
одамна ги нема,
а мене ме влече
она македонското.
Ме влече и чезнеам,
да одам што почесто.
Таму се родив,
а корените
никогаш не се забораваат.

KORJENI

Ranije više puta
ljudi su mi govorili:
- Pa znaš,
kada ti umru roditelji
manje će te vući Makedonija.
Nije tako.
Mojih roditelja
već dugo nema,
a mene vuče
ono makedonsko.
Vuče me čežnja
da idem češće.
Tamo sam rođena,
A svoje korijene
nikad neću zaboraviti.

БУРА ВО ДУШАТА

Денес во моето срце,
во мојата душа, владее бура.
Се мешаат некои
оркански ветришта,
не можам да се смирам.
Денес, кога ја гледам
нашата Македонка
Анета Божинова,
се чувствувам убаво,
но и многу носталгично.
Сега сакам ветрот
што во мене дува,
на еден миг да ме оддувне
во моето Скопје,
во мојата татковина Македонија.
Анета,
ти ми ја донесе Македонија
и ти благодарам за тоа.

Животот не носи
на сите страни од светот,
чудни се патиштата.
Задар е најубавиот
град во Хрватска,
Задар е сега мој град.
Па и да сум во Скопје,
би сакала тие ветришта
да ме вратат во Задар.
Овде е мојот дом,
овде е мојата фамилија.

OLUJA U DUŠI

Danas u mom srcu
i u mojoj duši, vlada oluja.
Miješaju se neki orkanski vjetrovi,
ne mogu se smiriti.
Danas, kada gledam,
našu Makedonku Anetu Božinovu,
osjećam se lijepo,
ali i jako nostalgично.
Sada hoću,
da vjetar koji u meni puše,
na jedan tren
da me otpuhne u mom Skopju,
u mojoj domovini Makedoniji.
Aneta,
ti si mi donijela Makedoniju
i hvala ti za to.

Život nas nosi
na sve strane svijeta,
čudni su putevi.
Zadar je najljepši
grad u Hrvatskoj,
Zadar je sada moj grad.
Pa i da sam u Skopju
htjela bih da me ti vjetrovi
vrate natrag u Zadar.
Tu je moj dom,
tu je moja obitelj.

НОВА МАКЕДОНИЈА

16 мај 2012 год., посвета на весникот

Бев дете.
Во нашиот дом секојдневно беше
„НОВА МАКЕДОНИЈА“.
Уште ни буквите не ги знаев.
Голем весник,
со големи насловни букви.
Татко ми беше верен на тој весник.
Појдов на училиште.
Почнав малку по малку
да го читам весникот.
Па луѓе, јас пораснав со овој весник!

Отидов од мојата Македонија.
Па денес, денес пак го читам.
Како?
Па, убаво, благодарејќи на техниката.
Интернетот ми овозможи
да го имам весникот пред очи секој ден.

Е... немојте да мислите
дека ова е единствен весник во Македонија!
Не, не, има и други,
ама овој е најстариот,
а јас, некако воспитана по старински,
како и татко ми,
ти останав верна „НОВА МАКЕДОНИЈО“!

NOVA MAKEDONIJA

16. svibnja 2012. god., posveta tisku

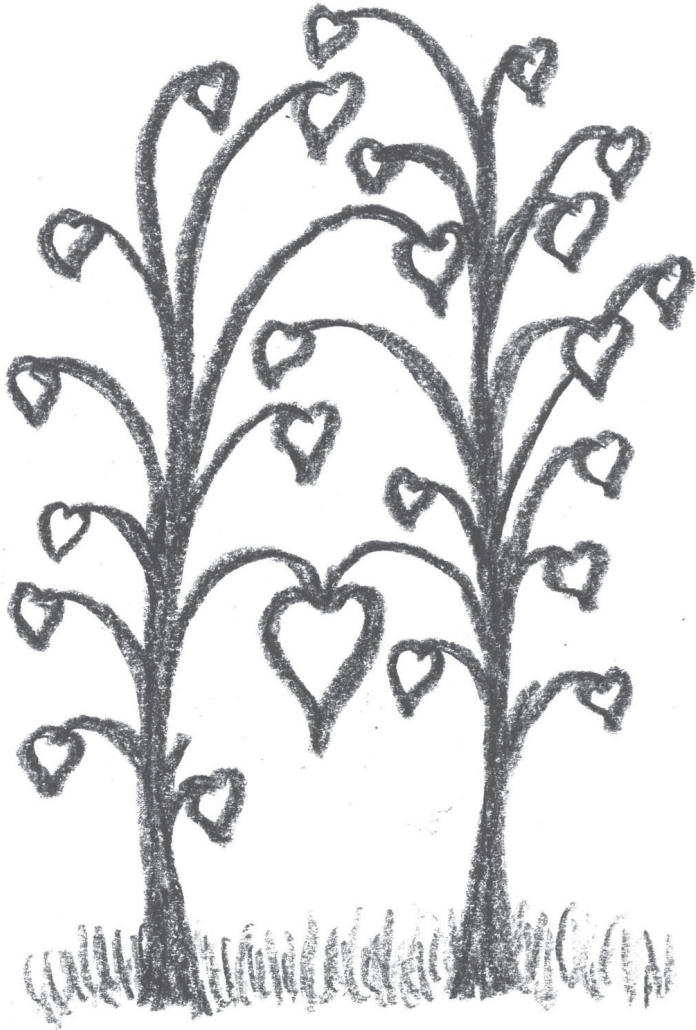
Bila sam dijete.
U našem domu svakodnevno je bila
„NOVA MAKEDONIJA“
Još ni slova nisam znala.
Dnevne novine, sa velikim naslovom.
Moj je otac bio vjeran ovom dnevniku.
Pošla sam u školu.
Počela sam ga malo, po malo čitati.
Ma ljudi, ja sam odrasla s njim!

Otišla sam iz moje Makedonije.
Pa danas, danas ga opet čitam.
Kako?
Pa., lijepo, zahvaljujući tehnici.
Internet mi je omogućio
da svakodnevno čitam ove novine.

E... nemojte misliti
da su to jedine novine u Makedoniji!
Ne, ne, ima i drugih,
ali ovo su najstarije,
a ja, nekako odgojena po starinski,
kao i moj otac,
ostala sam ti vjerna
“NOVA MAKEDONIJO“!

dojdi lube, dojdi...

dođi mili, dođi...

ЛИБЕ

Дали знаеш либе
дека многу те сакам.
Те сакам
и мечтаам за тебе.

Во градите мои
тешка мака лежи.
Не можам да те бакнам
во мислите мои си ти.

Дојди либе, дојди,
на јаве дојди ми!
Ќе ти кажам за љубовта моја,
ќе те бакнам.

MILI

Znaš li mili
da te puno volim.
Volim te
i maštam o tebi.

U grudima mojim
teška bol leži.
Poljubiti te ne mogu
u mislima mojim si ti.

Dođi mili, dođi,
u stvarnosti dođi mi!
Da ti kažem za ljubav moju,
da te poljubim.

ЉУБОВ

Љубовта е голема
како планина,
љубовта е голема
како вселена.

Што е убаво
кога сакаш,
кога си сакан,
а јас сакам
и сакана сум.

Љубовта моја
долго трае
и ќе трае вечно.

LJUBAV

Ljubav je velika
kao planina,
ljubav je velika
kao svemir.

Kako je lijepo
kada voliš,
kada si voljen,
a ja volim,
i voljena sam.

Moja ljubav
traje dugo
i trajat će vječno.

ЕЛЕНА

Најубавото македонско име

Елено, моме Елено,
зошто носиш фустанче зелено?
Елено, моме Елено,
тенка си како вретено.

Дали те мачи љубовта?
Дали те боли главата?

Не ме боли главата.
Јас сум мамо вљубена
во едно момче Македонче
што ги сака шумите и полињата
и затоа носам зелено.

По полиња зелени шетаме,
цвеќиња мирисни береме,
вода од извор пиеме
и убави песни пееме.

ELENA

Najljepše makedonsko ime

Eleno, curo Eleno
zašto nosiš haljinu zelenu?
Eleno, curo Eleno
tanka si kao vreteno.

Muči li tebe ljubav
Ili te boli glava?

Ne boli me glava.
Ja sam majko zaljubljena
u jednog momka Makedonca
koji voli šume i polja
i zato nosim zeleno.

Poljima zelenim šecemo,
cvijeće mirisno beremo,
vodu iz izvora pijemo
i lijepe pjesme pjevamo.

ЈАНА

Уште едно убаво име

Тажна лежи Јана,
Јана на чиче Дамјана.
Срцето и се мачи,
а душата плаче.

Љуби едно овчарче,
овчарче младо чобанче,
што живее далеку,
далеку во планините.

Колибата му е куќа,
сламата му е постела.
Овците ги чува
и Јана ја сонува.

JANA

Još jedno lijepo ime

Tužna leži Jana,
Jana od strica Damjana.
Srce joj pati,
a duša plače.

Voli jednog ovčara,
ovčara mladog pastira,
koji živi daleko,
daleko u planinama.

Koliba mu je kuća,
a slama postelja.
Ovce svoje čuva
i Janu sniva.

СЕЌАВАЊЕ НА МЛАДОСТА

Се сретнавме
во еден град
каде сите се познаваа.
Ти беше странец,
Ги знаеше
само своите колеги
и понекого од градот.

Шест месеци се сакавме.
Хм! Се сакавме!
Тогаш сакањето
беше само со бакнежи,
крадени бакнежи,
да не ме види татко ми.

Денес тие бакнежи
ми представуваат
нешто најубаво
што ми се случи
во мојата младост.

SJEĆANJE NA MLADOSTI

Sreli smo se
u jednome gradu
gdje su se svi poznali.
Bio si stranac.
Poznavao si
samo svoje kolege
i nekolicinu iz grada.

Voljeli smo se šest mjeseci.
Hm! Voljeli!
Ljubav je onda
bila platonska, s poljupcima,
ukradenim poljupcima,
da me ne bi vidio otac.

Danas ti poljupci
predstavljaju
nešto najljepše
što mi se dogodilo
u mojoj mladosti.

ЗАЕДНО НИЗ ЖИВОТОТ

Во срцето твое
големо место за љубов има.
Љубовта твоја е безгранична.

Поминаа многу години,
години со радост и мака,
ти сè уште ме сакаш.

Мислев дека сум ти досадила
со моите примедби,
со мојата старост,
а ти сè уште си тука.

И сега знам дека ме сакаш
и дека љубовта не гасне.

Ноќе кога одиме на починок,
го слушам твоето срце
и знам дека чука за мене.

ZAJEDNO KROZ ŽIVOT

U tvom srcu
mnogo mjesta za ljubavi ima.
Tvoja je ljubav bezgranična.

Prošlo je puno godina,
godine pune radosti i tuge,
ti me još uvijek voliš.

Mislila sam da sam ti dosadila
s mojim primjedbama,
mojom starošću,
a ti si još uvijek tu.

I sada znam da me voliš
i da ljubav ne umire.

Noću kad odemo spavati,
čujem tvoje srce
i znam da kuca za mene.

БЕЛЕШКА ЗА АВТОРКАТА

Мирјана Мајиќ е родена 1950 година во Скопје, Република Македонија. До осумнаесеттата година живее со своето семејство Грковски во родното Скопје, потоа се омажила и заминала од Македонија. Уште во најраното детство искажува љубов кон поезијата, драмата и сите гранки на литературата. Пишува од раната младост, а свои песни објавувала во списанието на Заедницата на Македонците во Република Хрватска „Македонски глас“ чиј е дописник и член на редакцискиот одбор, а исто така и во списанието на националните малцинства во Задарската жупанија „Задарски мост“. Во 2011 година објавена е нејзината прва збирка песни „Носталгија и љубов“, а во 2012 г. нејзини песни се објавени и во книгата на поезија „Избор песни на македонски автори од Хрватска“ во издание на Советот на македонското национално малцинство за Град Загреб. Долгогодишна е претседателка на МКД „Билјана“ од Задар и во втор мандат е Претставник на македонското национално малцинство за Задарска жупанија. Сководител е на емисијата „Македонска ура“ која се емитува на Радио 057 во Задар. Мирјана Мајиќ е многу активна пензионерка и живее во Задар, а најголема нејзина радост е внуката Леа на која и ја посветува оваа стихозбирка.

BILJEŠKA O AUTORICI

Mirjana Majić je rođena 1950. godine u Skopju, Republika Makedonija. Do svoje osamnaesete godine živi sa svojom obitelji Grkovski u rodnom Skopju, potom se udaje i odlazi iz Makedonije. Još od najranijeg djetinjstva izražava ljubav prema poeziji, drami i sve literarne grane. Piše od rane mladosti, a svoje pjesme objavljivala je u glasilu Zajednice Makedonaca u Republici Hrvatskoj, *Makedonski glas* čiji je dopisnik i član redakcijskog odbora, a također i u glasilu nacionalnih manjina Zadarske županije, *Zadarski most*. 2011. godine objavljena je njezina prva zbirka pjesama *Nostalgija i ljubav*, a 2012. godine njezine pjesme su objavljene i u knjizi poezije *Izbor pjesama makedonskih autora iz Hrvatske* u izdanju Vijeća makedonske nacionalne manjine Grada Zagreba. Dugogodišnja je predsjednica MKD „Biljana“ u Zadru i obnaša funkciju Predstavnice makedonske nacion. manjine Zadarske županije u svome drugom mandatu. Suvoditelj je radijske emisije „Makedonska ura“ na Radiju 057 u Zadru. Mirjana Majić je jako aktivna umirovljenica i živi u Zadru, a njezina najveća radost je unuka Lea kojoj i posvećuje ovu stihorbirku.

ДА СЕ БИДЕ ДОБАР И ДА СЕ ОПСТОЈУВА	4
МИРЈАНА МАЈИЌ, <i>Песни од душа</i> Рецензент: проф. д-р Васил Тоциновски	
DA SE BUDE DOBAR I DA SE OPSTAJE	7
MIRJANA MAJIC, <i>Pjesme iz duše</i> Recenzent: prof. dr. sc. Vasil Tocinovski	
1. ЗА ТВОЈОТ 18-ТИ РОДЕНДЕН, ЛЕА!	14
/ ZA TVOJ 18-ti ROĐENDAN, LEA!	15
2. ЉУБОВ ЗА ЛЕА / LJUBAV ZA LEU	16/17
3. ЕЛЕНА И САЊА / ELENA I SANJA	18
4. ДРАГА СЕСТРО / DRAGA SESTRO	19
5. ТОШЕ / TOŠE	20/21
6. ПРИЈАТЕЛКА / PRIJATELJICA	22/23
7. МОЈАТА ПРИЈАТЕЛКА АНКА / MOJA PRIJATELJICA ANKA	24/25
8. ЖИВОТОТ ЖИВЕЈ ГО ПОЛЕКА! / ŽIVOT ŽIVI POLAKO!	28/29
9. ОТВОРЕНА КНИГА / OTVORENA KNJIGA	30/31
10. ПАТИШТА / PUTEVI	34/35
11. ДА ЗАБОРАВАМ / DA ZAVORAVIM	36/37
12. ЖИВОТ / ŽIVOT	38/39
13. ЦВЕЌЕ / CVIJEĆE	42/43
14. РАДОСТ И ТАГА / RADOST I TUGA	46/47
15. СВЕТЛО НА КРАЈОТ ОД ТУНЕЛОТ	50
/ SVIJETLO NA KRAJU TUNELA	51
16. АНГЕЛИ ВО МОЈОТ ЖИВОТ / ANĐELI U MOM ŽIVOTU	52/53
17. МОРЕ / MORE	54/55
18. ВЕРУВАЊЕ / VJEROVANJE	56/57
19. ФАНТАЗИЈА / FANTAZIJA	60/61
20. КОМЕНТАРИ / KOMENTARI	62/63
21. ШТО БИ БИЛО / ŠTO BI BILO	64/65
22. ЖЕНА / ŽENA	66/67
23. МОМА / CURA	68/69
24. ДОБРА НОЌ, ЛЕКА НОЌ / DOBRA NOĆ, LAKA NOĆ	70/71
25. ПАТ ВО НЕПОЗНАТО / PUT U NEPOZNATO	76/77
26. ГОЛЕМО СРЦЕ / VELIKO SRCE	78/79

27. ДАЛМАЦИЈА / DALMACIJA	80/81
28. ЗИМА / ZIMA	82/83
29. ЗНАМЕ / ZASTAVA	84/85
30. КОРЕНИ / KORJENI	86/87
31. БУРА ВО ДУШАТА / OLUJA U DUŠI	90/91
32. НОВА МАКЕДОНИЈА / NOVA MAKEDONIJA	92/93
33. ЛИБЕ / MILI	98/99
34. ЉУБОВ / LJUBAV	100/101
35. ЕЛЕНА / ELENA	102/103
36. ЈАНА / JANA	104/105
37. СЕЌАВАЊЕ НА МЛАДОСТА / SJEĆANJE NA MLADOSTI	106/107
38. ЗАЕДНО НИЗ ЖИВОТОТ / ZAJEDNO KROZ ŽIVOT	108/109
БЕЛЕШКА ЗА АВТОРКАТА / BILJEŠKA O AUTORICI	110/111
СОДРЖИНА / SADRŽAJ	112

Мирјана Мајић
ПЕШНИ ОД ДУША
поезија

Mirjana Majić
PJESME IZ DUŠE
poezija

Nakladnik: Zajednica Makedonaca u Republici Hrvatskoj

Za nakladnika: Orce Lambevski

Urednica: Anka Rabuzin, dipl. ing.,
stalni sudki tumač za makedonski jezik

Recenzija: prof. dr. sc. Vasil Tocinovski

Prijevod: Mirjana Majić i Anka Rabuzin

Lektura, korektura, ilustracija i korice: Anka Rabuzin

Tisak: M-Print, tiskara i knjigovežnica d.o.o. Zagreb
www.m-print.hr

Naklada: 350 primjeraka

Zagreb, prosinac 2012.

ISBN: 978-953-7328-19-1

Tisak ove knjige realiziran je sredstvima iz Državnog proračuna RH
posredstvom Savjeta za nacionalne manjine pri Vladi Republike Hrvatske.

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne
knjižnice u Zagrebu pod brojem 826671